

Gorbatxov

written by Pere Segura | 3 de setembre de 2022

El mitjans l'anomenen l'últim "líder soviètic". Pels comentaris dels mitjans veig que ara, en present, valorem les seves aportacions per a un món millor de com el va trobar.

Però això no s'ha acabat. Tant de bo ens ajudi a pensar que la humanitat camina endavant, malgrat que, pel que sembla, Rússia ha perdut la inspiració. Com a home conegut per moltíssima gent, ajuda a distingir el fet de ser famós del fet de merèixer reconeixement. Li podem donar reconeixement quan ens ajuda a trobar el camí de la humanitat que aprèn. No aquella mena de reconeixement que demana èxit o perfecció o "tot ben fet".

Quin contrast paradoxal hi ha entre l'home que caminava amb fermesa i el que necessitava cadira de rodes. Em pregunto què l'acompanyava en el deteriorament físic esdevingut. Jo desitjo que l'hagi acompanyat l'amor dels qui l'estimen i estimaven, i a qui ell estimava. Que l'hagi acompanyat la serenitat i la pau que ben segur que n'aprenia, perquè tots ho som, d'aprenents.

D'això no en parlen gaire els diaris i, tanmateix, és potser el que més importa quan es viu i quan ens apropem a la mort. Quin silenci mouen les jubilacions en l'espai públic! Sortosos els qui en privat continuen la cerca del sentit de la vida i viuen el fet de fer-se gran amb sensatesa.

Era, en tot cas, per la cosa pública, un "líder jubilat" pel que fa a la cosa soviètica. I això de soviètic va acabar i, més important encara, va acabar la vida que en ell continuava. I, Important, la vida un cop jubilat de la cosa pública.

D'aquesta no es va "jubilar".

Espero que l'esperit de bondat, bellesa i veritat ens salvi a

tots plegats, també en morir.